



## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcu: **kpt. Bc. E. S. zastúpeného advokátom JUDr. J. V.** proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 2. februára 2005, č. p. KM-229/PK-2004, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. mája 2007, č. k. 2 S 181/2005-34, takto

### r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. mája 2007, č. k. 2 S 181/2005-34 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol zamietnutý jeho rozklad a potvrdené prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 434 zo dňa 2.11.2004 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento

správne posúdili. Krajský súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup žalovaného boli v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a rozhodol o zrušení napadnutého personálneho rozkazu, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru. Uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za nejasný a nezrozumiteľný, pretože podľa jeho názoru sa krajský súd nevyporiadal správne a právne so skutočnosťami, ktoré mal posúdiť, hlavne včasnosť podania rozkladu a plynutie dvojmesačnej subjektívnej doby ohľadne vedomostí o tom, že sa mal dopustiť protiprávneho konania. Ďalej uviedol, že nie je ukončené trestné stíhanie voči nemu, v ktorom žiada, aby bol spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený, pretože skutok, ktorý mu je kladený za vinu nespáchal, teda nedopustil sa trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, ako mu je to kladené v obžalobe. Taktiež poukázal na tú skutočnosť, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave obsahuje nezrovnalosť aj pokiaľ sa týka jeho priezviska, pretože jeho meno a priezvisko je L. S. a v rozsudku je označený ako L. S., a takisto je označený ako žalobkyňa, t.j. osoba ženského rodu, kde je zrejmé, že sa jedná o nesprávnosti, ktoré nie sú spôsobené jeho osobou. Pokiaľ sa týka samotného rozsudku, z odôvodnenia tohto rozsudku na jednej strane vyplýva, že deň 30.11.2004, kedy podal podanie nazvané ako odvolanie možno považovať za také konanie, ktorým jednak dodržal zákonom stanovenú lehotu a jednak podľa jeho názoru z hľadiska obsahového podal také podanie, ktoré bolo aj považované ministerstvom vnútra za rozklad a táto skutočnosť nebola namietaná. Poukázal na to, že každé podanie je potrebné považovať najprv z hľadiska obsahového a následne formálneho, pričom pokiaľ aj nebolo doručené ministerstvu vnútra, ale bolo doručené Okresnému riaditeľstvu PZ, tak si žalobca myslí, že bolo podané z hľadiska analógie na taký orgán, ktorý je v pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, a teda takéto podanie malo byť obratom postúpené ministerstvu vnútra a nemožno považovať len tú skutočnosť, že ho doručil inému orgánu za taký následok, na ktorý poukázal Krajský súd v Bratislave. Tak isto nesúhlasil s tým, že subjektívna lehota by mala plynúť od 17.09.2004, pretože jeho priamy nadriadený sa dozvedel o jeho údajnom protiprávnom konaní už 09.09.2004, kedy bol pri ohliadke na mieste samom, kde bolo konštatované, že v jeho kúpeľni sa nachádzajú obkladačky, ktoré majú pochádzať z krádeže, a teda ak takáto subjektívna vedomosť už bola v uvedený deň, tak poukazuje na celý spisový materiál týkajúci sa jeho osoby ohľadne jeho trestnej veci, ktorý nebol pripojený ku konaniu na krajskom súde a kde jeho priamy nadriadený prehlásil, že už vtedy vedel, že sa žalobca mal dopustiť protiprávneho konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K veci uviedol, že senát krajského súdu sa v napadnutom rozsudku v podstate riadne vyporiadal s námietkami žalobcu, ktoré sa týkali nedodržania

zákonných lehôt súvisiacich s prepustením žalobcu. Mal však za to, že v danom prípade nastala fikcia doručenia personálneho rozkazu 14.11.2004 a nie 15.11.2004, ako to uviedol krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 21. januára 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz ministra vnútra č. 434 zo dňa 2.11.2004 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona. Žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ na tom skutkovom základe, že ako zástupca riaditeľa OO PZ Dolná Strehová začiatkom mesiaca august 2004 vzal 19 kusov krabíc s keramickými obkladačkami zelenej farby, pochádzajúcich z trestnej činnosti, ktoré boli uložené v služobných priestoroch OO PZ Dolná Strehová a odviezol ich na súkromnom motorovom vozidle do svojho rodinného domu v obci P., kde ich neskôr z väčšej časti použil na obloženie miestnosti pracovne. O podanom rozklade žalobcu bolo rozhodnutím, ktoré je predmetom tohto preskúmacieho konania, rozhodnuté podľa § 243 ods. 4 zákona (ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí) tak, že rozklad bol zamietnutý a napadnuté rozhodnutie potvrdené.

Z obsahu služobnej prísahy zakotvenej v ustanovení § 17 zákona vyplýva, že policajt má byť čestným, statočným a disciplinovaným, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, riadi sa ústavou, ústavnými zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona). Policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy, uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu a plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných predpisov (§ 48 ods. 3 zákona).

Podstatou námietok žalobcu, vznesených v priebehu správneho konania a opakovaných v súdnom preskúmvacom konaní boli tvrdenia žalobcu, týkajúce sa nedodržania zákonnej lehoty dvoch mesiacov (§ 192 ods. 5 zákona) odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia a tiež otázka posúdenia včasnosti podania rozkladu. S obidvomi sa krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vypořiadal. Preto možno len zopakovať, že až dňom, kedy nadriadení žalobcu s personálnou právomocou voči žalobcovi zistili dôvod prepustenia, začala plynúť dvojmesačná lehota podľa § 192 ods. 5 zákona. Aj otázku včasnosti podania rozkladu posúdil krajský súd správne. Najvyšší súd sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že fikcia doručenia personálneho rozkazu nastala dňa 15.11.2004. Fikcia doručenia nastala vzhľadom na zákonnú úpravu § 266 ods. 4 zákona (Povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia. Na túto lehotu sa nevzťahuje ustanovenie § 262 o počítaní času) a najmä vzhľadom na vylúčenie ustanovenia § 262 zákona o počítaní času, dňa 14.11.2004 (prvý pokus o doručenie 11.11.2004, druhý pokus o doručenie a uloženie na pošte 12.11.2004, druhý deň od 12.11.2004 je deň 13.11.2004 a tretí deň od 12.11.2004 je deň 14.11.2004). So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vypořiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení preskúmvaného rozhodnutia ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd SR preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmvaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje. V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať (§ 219 ods. 2 OSP v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.10.2008).

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny. Nezrovnalosti rozsudku, na ktoré poukázal žalobca v odvolaní, krajský súd odstránil.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

Záverom je potrebné uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície poskytol vybraným skupinám štátnych

zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce resp. iné právne predpisy. Preto treba považovať za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších ako iné zákony (napríklad Zákonník práce).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

**P o u ě n i e :** Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 21. januára 2009

**JUDr. Elena Kováčová, v. r.**  
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:  
Nikoleta Adamovičová